

## 2. neděle

### **2. Studoval u mnichů v klášteře.**

Václav se musel připravovat na své budoucí vladařské povinnosti. Jeho otec Vratislav správně usoudil, že základem pro budoucího panovníka je vzdělání. A to v tehdejší době nebylo samozřejmé. Panovníci neuměli číst ani psát, spíš se odmalička učili, jak správně válčit. Kníže Vratislav ale usoudil, že vzdělání je pro panovníka také velmi důležité, a proto poslal Václava na Budeč, kde jej mniši učili číst a psát. Nikdo jiný než kněží totiž číst ani psát neuměl. Poslouchejte, jak to vypadalo v takové škole v 10. století. Žáci se nejprve učili latinsky nazpaměť žalmy. Když se je naučili, dostali je napsané. Přečíst slova se učili tak, že porovnávali to, co znali nazpaměť s tím, co viděli na papíře. Podle toho se naučili, jak které písmenko vypadá. A naučili se přitom také latinsky – to byl jazyk, kterým mluvili všichni vzdělaní lidé v Evropě. Podobně jako je dnes angličtina. Když se žáci takto naučili číst, naučili se ještě psát i některá písmenka. Václav byl v učení velmi pilný, protože neustále myslel na to, že chce být dobrým panovníkem. Vzdělání by mu ale nebylo nic platné, kdyby jej mniši nenaučili, jak správně žít. To se totiž nedá naučit jen ve škole, ale hlavně v modlitbě – v rozhovoru s Pánem Bohem.

Později, v době své vlády, byl Václav považován za jednoho z nejvzdělanějších panovníků Evropy, a díky tomu, že všechna svá rozhodnutí svěřoval Pánu Bohu v modlitbě, byl považován i za velmi moudrého.

*Pro křesťany bylo vždy důležité vzdělání a kultura. Proto ten, kdo má nadání k učení, malování nebo hudbě, měl by se snažit, co nejlépe své nadání využít. Třeba tím, že bude zpívat ve škole, učit se hrát na varhany – a tím přispívat ke kráse liturgie. Jiný zase může ministrovat, pomáhat s nástěnkami... Nejdůležitější ale je, naučit se být každý den v blízkosti Pánu Bohu. Vzpomenout si na něj ráno, během dne, večer, říct mu, co prožívám, co mi dělá radost, co musím zrovna vyřešit nebo udělat.*